

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. φύλ. — 756

*Έτος ΑΓ'

Νοέμβριος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ 3628280

Ἐπίκαιρα θέματα

Οἱ ἐγκληματίες... τῶν οἰμογενειῶν

Ὁ Τύπος καθημερινῶς ἀναφέρει πολλὰ καὶ διάφορα περιστατικὰ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων. Ἄλλα εἶναι εὐχάριστα καὶ διδακτικά —σπανιότατα θέματα τοῦτο— καὶ ἄλλατε θλιβερά καὶ ἀποκαρδιωτικά ποὺ μᾶς παρουσιάζουν τὴν ἡθικὴν κρίσιν ποὺ διέρχεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἀσύστολὴ καταπάτησι τῶν Νόμων τοῦ Θεοῦ καὶ γενικώτερον τῆς ἡθικῆς μὲ τὴν εὐρύτερην ἔννοια.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ Τύπος ἀνέφερεν: Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες τῆς οἰκογενείας κατέφερε δυνατό κτύπημα στὸν πανίερὸν θεσμόν της. Ἦταν ἓνας «πατέρας» ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀργινίου ποὺ πούλησε ἓνα κτήμα του ἀντὶ διακοσίων πενήτηντα χιλιάδων δραχμῶν (250.000) καὶ ὕστερα μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ πῆγε νὰ γλεντήσῃ καὶ νὰ ξεφαντώσῃ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ «κέντρα» ψυχαγωγίας, ποὺ λειτουργοῦν στὴν περιφέρειαν ἐκείνη. Λαχταροῦσε νὰ δοκιμάσῃ τὴν γλύκα τῆς νυκτερινῆς ζωῆς, ὅπως τόσοι ...παιδαγωγικώ-

τατα καὶ ...ψυχοφελέστατα διαφημίζουν τὰ σύγχρονα μέσα ἐνημερώσεως καὶ διαφωτίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τὸ «κέντρο» ποὺ πῆγε ὁ ἀπερίσκεπτος ἐκεῖνος οἰκογενειάρχης, ἔφυγε τὰ ἐξημερώματα τῆς Κυριακῆς, ἔταν οἱ κτύποι τῶν κυδώνων τῶν Ναῶν προσκαλοῦσαν τοὺς Ὁρθοδόξους σὲ λειτουργία τοῦ Παναγίου Θεοῦ, τοῦ Παροχέως ὅλων τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς. Καὶ τότε, μὲ κατακόκκινα μάτια καὶ μὲ βαρὺ κεφάλι ἀπὸ τὰ διάφορα δηλητηριώδη —τὰ λέγε ἐκλεκτά— ποτά, ὅπως ἔθγαινε, διεπίστευσε πῶς οἱ ἔως χθὲς κατάρφες τσέπες του ἀπὸ χιλιάρινα, ἦταν τώρα... ἀδείες!!! Ὁδυνήρ, διαπίστωσης, ἀλλὰ ματαία.

Τί εἶχε συμβεῖ; Ὁ «ἀφέντης» τοῦ κέντρου, καθὼς καὶ τὰ «περιποιητικὰ γκαρσόνια», ἄρρενα καὶ θήλεα, ὅσο ἔπινε ὁ ἄμωλος χωριάτης, ἐκείνοι μὲ ταχυδακτυλουργίες ἔξυπνες καὶ σβέλτες (ἀγκυλιάσματα φιλικὰ, μὲ τὰ γειά σου πατριώτη καὶ σταυρωτὰ

εδίδα) κατόρθωσαν νά κάμουν νά πετοῦν μέ φτερά τὰ χιλιάρικα καί νά μείνῃ ἔτσι χωρίς δραχμὴ ὁ χωρικός τῆς ἀσωτείας. Βέβαια ἡ ἀδέκαστη Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη τιμώρησε παραδειγματικὰ μέ τὸ αὐτόφωρον σὲ τριάμισυ χρόνια φυλάκισιν τοὺς δράστες καί μέ 150ήμερον κλείσιμο «τὸ κέντρο» τῆς ψυχόμεθρης φυλαγωγίας, ἀλλὰ δὲν παύουν νά εἶναι ἄλλα, πολλὰ ἄλλα, ἀνοικτὰ ποὺ λυμάνονται τοὺς ἀφελεῖς καί ἀδαεῖς χωρικούς μας ποὺ ἀπὸ τὴν διδακτικωτάτην... τηλεόρασιν μαθαίνουν πῶς γλεντοῦν οἱ ἐξυπνοὶ καί «πολιτισμένοι» καί λαχταροῦν καὶ αὐτοί, ἔστι καὶ γιὰ μιά - δύο φορές νά πάρουν γεῦσιν αὐτῆς τῆς γλύκας χωρὶς ἔμως νά υπολογίζουν τὴν μεγάλῃν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοκήρυκος Παύλου μέ τὸ αἰώνιον καί

ἀκατάλυτον κύρος τῆς: «Τὰ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας ΘΑΝΑΤΟΣ».

Μάλιστα θάνατος! Καὶ θάνατος ἀπείρως χειρότερος ἀπὸ τὸν σωματικὸν θάνατον. Ἡθικὸς θάνατος. Γιατὶ δὲν ἐξευτελιζέται μόνον ὁ δράστης καὶ πταίκτης, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογένειά του, ποὺ μέ τὴν κατάντηα του ὁ δράστης τὴν τραυματίζει θανάσιμα καὶ ἐγκληματεῖ κατὰ τῶν ἀθώων τέκνων του, ὅταν αὐτὰ μαθαίνουν τὸ κατάντημα καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν γονέων τους, Κι' ἔμως! Αὐτοὶ οἱ ἐγκληματαί τοῦ γονείου θεσμοῦ τῆς Οἰκογενείας, ἐνδέχεται νά εἶναι καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπικριτὰς ἐκείνους ποὺ βλέπουν τὸν παλιέρον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας μας, σὰν ἐξοφλημένον. Τί νὰ ποῦμε; Τί κρῆμι, τὴ ἁμαρτία, πόσῃ ντροπῇ!

Ἡ μαρτυρία τῆς ἀληθοῦς Θεότητος

Ὁ Θεάνθρωπος

Εἰς τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων πλεῖσται τῶν αἵρετικῶν δοξασίων, ἀλλὰ καὶ μηχανεύματα τοῦ ἄθεου ὀλισμοῦ, ἡμφισθέτησαν τὴν ἀληθινὴν θεότητα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δὲν λέγομεν μόνον τὰς ἄλλας πονηρὰς θρησκείας, ἢ τὸν κακοδόβουλόν Ἰουδαϊσμόν, ὅσον τοὺς παραποιούντας καὶ τοὺς ὑποούλους ἐχθροὺς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας οἱ ὅποιοι παρεποίησαν διὰ τῶν αἵρετικῶν τῶν δοξασίων τὰς Αἰωνίους Ἀληθείας.

Πλὴν τί οὗτοι λέγουσι, τοῦτο τὸ Φῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐμφανεστάτα μαρτυρεῖ καὶ τὸν Δεσπότην μας Χριστὸν κηρύττει Θεόν καὶ Ἄνθρωπον.

Τοῦτο τὸ Φῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀποκαλύπτει τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀνόητον πνεῦμα τῶν κακοδόξων καὶ πεπλανημένων αἵρετικῶν.

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, «...Ἀλλὰ καὶ Πατέρα ἴδιον ἔλαγεν τὸν Θεόν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Θεῷ...» (Ἰωάν. Ε' 18),

Ἀλλὰ τὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς Θεότητος ἔδωκεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγων: «...Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἑσμέν...» (Ἰωάν. Ι' 30).

Καὶ πάλιν ὁ ἴσος ὁ Κύριος ὁμολογεῖ ἑαυτὸν Θεὸν εἰς τινα περικοπήν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Φίλιππον: «...Ὁ ἑωρακὼς ἐμέ, ἑώρακε τὸν Πατέρα... οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστί...» (Ἰωάν. ΙΔ' 9),

Ταύτην τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς Θεότητος Του, πάλιν ὁ Κύριος κηρύττει λέγων, «...Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή...» (Ἰωάν. ΙΑ' 25) καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου

τὸ ἴδιον μαρτυρεῖ ἐν ῥήμασι: «...Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω... Ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὁ ὀφθαλμὸς καὶ οἵτινες αὐτὸν ἔξεκέντησαν καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἀμήν...» (Ἀποκ. ΚΑ' 6).

Ταύτην τὴν μαρτυρίαν τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἐκράυγαsen ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ὅτε ἤφατο Αὐτὸν ἀναβοῶν: «...Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου...» (Ἰωάν. Κ' 28).

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Κύριος ὁμολογεῖ ἑαυτὸν Θεόν καὶ προϋπάρχον εἰς τὸν Οὐρανὸν εἰς τοὺς Αἰῶνας διὰ τῆς ῥήσεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ «...Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ...» (Ἰωάν. Ι' 13).

Ἐπίσης καὶ πάλιν ὁ Κύριος ἀλλαχοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ εἶπεν, «...πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμὶ...» (Ἰωάν. Η' 56).

Ἐν τούτοις καὶ τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἀντελήφθησαν, ὥς ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, «...καὶ κράζας φωνὴ μεγάλη λέγει, τί ἐμοὶ καὶ σοὶ Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου;...» (Μάρκ. Ε' 7).

Πρὸς τούτοις καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, μαρτυρεῖται ἡ Θεότης τοῦ Κυρίου, ὅτε ἠκούσθη φωνὴ ἐξ Οὐρανῶν λέγουσα: «Ὁὗτος ἐστὶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. Ι' 17),

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Κύριος φανερώσει τὴν θεότητά του εἰς τὸν ἱαθόντα ἐκ τοῦ θαύματος λέγων, «ἐπὶ στρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι

Ἡ στήλη τοῦ Πρεσβυτέρου

Εὐπρέπεια καὶ τάξις

Β' ΜΕΡΟΣ

«Κύριε, ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Ὁλοῦ Σου».

Ἀφ' ἀναλυτικῶς μιλήσαμε γιὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, ποὺ ἀποτελεῖ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ καὶ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ, τώρα δὲ προχωρήσωμεν καὶ δὲ μιλήσωμε γιὰ ἕνα ἄλλο ἐξ ἡ- σου ἱερὸν καὶ ἀξιοπρόσεκτον σημεῖον τοῦ Ἱεροῦ Βή- ματος, τὴν Ἁγίαν ΠΡΟΘΕΣΙΝ.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἡ Ἁγία Πρόθεσις βρίσκεται στὴν ἀριστερὰ μεριὰ τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ συνήθως τὴν καλοῦμεν Κέγχην. Εἰς αὐτὴν προτίθεν- ται τὰ τίμια Δῶρα γιὰ τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, Ἄρ- τος καὶ Οἶνος τὰ ὅποια κατὰ τὴν συγχλωνιστικὴν στιγμὴν τῆς Μετουσίωσης διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος θὰ μεταβληθῶν σὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανάγιον Σῶμα καὶ Ζωήρητον Αἷμα τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ καὶ λέγεται Πρόθεσις. Ἐπίσης λέγεται καὶ

ὁ Θεός...» (Λουκ. Η' 39).

Τὴν μαρτυρίαν ἐξ ἄλλου ἔχομεν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀ- πόστολον Παῦλον, διὰ τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου, ὅτε ἔγραφε, «...ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγὴν ἡγήσατο, τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ...» (Φίλ. Β' 6).

Καὶ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς Τίτον, ὁ Αὐτὸς Ἀπόστολος γράφει: «...προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...» (Τίτ. Β' 11).

Τοῦτον τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ μαρτυρεῖ ἐκ νέου ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἰς ἐπιστολὴν του, τὴν ἀπόδειξιν τοῦ τρισυποστάτου προβάλλον ἐν τῇ λέγειν, «...ὅτι τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσίν...» (Α' ἐπ. Ἰωάν. Ε' 7), πλὴν ἄλλαχού ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος λέγει καὶ μαρτυρεῖ «...καὶ ἐσμέν ἐν τῇ ἀληθινῇ ἐν τῇ νύφ' αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζῶν αἰ- ὄνιος...» (Α' ἐπ. Ἰωάν. Ε' 20).

Ταύτην τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου καὶ ἡμεῖς μαρτυ- ροῦμεν κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπα- ναλαμβάνοντες καὶ κράζοντες «...ὧν οἱ Πατέρες καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεός, εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν...» (Ρωμ. Θ' 5)
N, A.

ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗ, γιὰτὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον προσκο- μίζονται τὸ πρῶτον τὰ τίμια Δῶρα, τὰ ὅποια κατὰ τὴν Μεγάλην Εἰσοδὸν θὰ μεταφερθοῦν, ἐν εὐλαδεῖα πολλῇ, στὴν Ἁγίαν Τράπεζαν.

Στὴν Πρόθεσιν τελεῖται ἡ μυστικὴ ἐκείνη ἀκο- λουθία τῆς προετοιμασίας τῶν Τιμίων Δώρων, παλαι- ότερα μὲν, κατὰ τὴν ὄραν τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου, σήμερα δὲ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου. Ἡ Ἁ- γία Πρόθεσις στοὺς Χριστιανικοὺς Ὁρθοδόξους Να- οὺς, ὡς τόπος προετοιμασίας τῶν τιμίων Δώρων τῆς ἀναμνήτου θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, ἄλλοτε μὲν, ἐξαικό- νιζεν αὐτὸν τοῦτον τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν εἰς τὸν ὅποιον ἐθυσιάσθηκε ὁ Κύριος γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, γι' αὐτὸ καὶ στὸν κυκλωτέρῳ τοίχῳ τῆς προθέσεως ἐξωγραφίζετο ἡ Σταύρωσις, ἡ ἡ Ἀποκα- θήλωσις, ἡ ἡ ἐσχάτη Ταπείνωσις, δηλ., ὁ Νυμφίος φορῶντας ἀκάνθινον στέφανον, πορφυροῦν ἱμάτιον καὶ κάλαμον στὴν δεξιὰν αὐτοῦ, ἄλλοτε δέ, καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη, ἡ Πρόθεσις ἐθεωρήθη τὸ Σπήλαιον καὶ ἡ Φάτνη τῆς Βηθλεὲμ, ἀφ' οὗτο μάλιστα οἱ ἄλ- ληγορισταὶ διεστράνωσαν πὺς ἡ Θεῖα Λειτουργία δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀναπαράστασις τοῦ Θελοῦ Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ σωτηριώδους ἐπὶ γῆς οἴου τοῦ Σωτῆρας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐ- τὸ καὶ σήμερα σ' ὅλες τῆς μεταγενέστερες Προθέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ζωγραφίζεται, ἡ μάλ- λον ἀντιγραφεῖται, ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυ- ρίου στὸ σπήλαιον. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεο- σαλονίκης ἐρμηνεύοντας τὰ τῆς Τιμίας Προθέσεως, γράφει:

«Ἡ Πρόθεσις τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὸ Σπήλαιον δια- γράφει. Ὅθεν καὶ ἐν γωνίᾳ ἐστὶ καὶ τοῦ θυσιαστη- ρίου οὗ πόρρω, εἰ καὶ πορρωτέρων ποτὲ ἦσαν ἐν τοῖς μεγάλαις Ναοῖς διὰ τὴν φυλάκην τῶν σκευῶν. Τὸ ἐν γωνίᾳ οὖν εἶναι τοῦτο, δηλοῖ, τὴν τῆς πρώτης Παροι- σίας πτωχείαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ πενιχρὸν τοῦ χωρί- ου καὶ ἀφανὲς σχεδὸν τοῦ σπηλαίου καὶ πύσαςχέδιον». Ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Συμεὼν καὶ ἀπὸ ἄλ- λες μαρτυρίες τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κωνσταντινουπό- λεως, καταδεικνύεται ὅτι Ἡ ΠΡΟΘΕΣΙΣ καὶ ΤΟ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙΟΝ συνοπήρχαν καὶ ἀπὸ τὸν Στ' μ.Χ. αἰῶνα ὀριστικὰ διαχωρίζονται τὸ καθένα σὲ δια- φορετικὰ μέρη. Ἡ Πρόθεσις ἀριστερὰ καὶ τὸ Σκευο- φυλάκιον δεξιὰ τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

Γράφοντας λοιπὸν τώρα γιὰ τὴν Ἁγίαν Πρόθεσιν, τονίζομεν πὺς πρέπει ὁ Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πὺς χρειάζεται νὰ ἐπιδείξῃ ἰδιαιτέραν τὴν φροντίδα του

καὶ γὰρ αὐτὸν τὸν ἅγιον Συμβολικὸν τρόπον τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τοῦ ὁποῦν ἡ ἀνάλογη εὐπρέπεια καὶ περιποίησις ἀντικατοπτρίζει τὴν ψυχικὴν ποιότητα καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου. Τὰ Ἱερὰ Σκευὴ τὰ ὅποια ἔχει ἡ Ἁγία Πρόθεσις εἶναι τὸ Ἅγιον Ποτήριον, τὰ Δισκάριον, ὁ ἀστερίσκος, ἡ Ἁγία Λόγχη, ἡ ἱερὰ Λαβίδα, ὁ σπόγγος τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, τὰ ἱερὰ Καλλύματα καὶ ὁ Ἀέρας.

Μέρμυρα καὶ καθήκον ἀπαράρτητον τοῦ Λειτουργοῦ εἶναι ὅπως ΑΛΛΑΝΤΑ τὰ εἶδη αὐτὰ διατηροῦνται εἰς ΑΡΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ.

Ἰδιαίτερα μέρμυρα καὶ ἀδιάπτωτον προσοχὴν πρέπει νὰ ἔχη γὰρ τὰ ἄρτυρα Σκευὴ καὶ εἶδη τῆς Ἁγίας Προθέσεως, ὥστε μὴ παρατηρήσῃ φθορὰν ἢ ἀλλοίωσιν αὐτῶν νὰ σπεύδῃ σὲ εὐσεβὴ καὶ προσεκτικὸν χρυσοχόον γιὰ τὴν καλὴν ἐπαργύρωσιν τῶν Σκευῶν. Εἶναι σπαραξικάρδιον γιὰ ἓνα ἔμπειρο μᾶτι πιστὸν νὰ πλησιάζῃ τὸ Ποτήριον τῆς Ζωῆς, στὸ μετὰ φόβου Θεοῦ, Πίσεως καὶ Ἀγάπης καὶ παίρνῃ στὰ χέρια του μανδύλιον πρὸς μετάληψιν τοῦ τοῦ προκαλεῖ ἀνατριχίλα ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τοὺς ἐντονοὺς λεκέδες, ἢ νὰ βλέπῃ καταφανῶς τὸ Ἅγιον Ποτήριον νὰ εἶναι ἐφθαρμένον καὶ ὅπως ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ γιὰ τὸ τελούμενον ὑπερφύες Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Χρειάζεται λοιπὸν ὁ Λειτουργὸς νὰ προσέχη καὶ νὰ μερμύνα γιὰ ὅλα τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα τῆς Τιμίας Προθέσεως. Καλοδιπλωμένα καὶ καλοσυδερωμένα τὰ καλλύματα καὶ ὁ Ἀέρας καὶ εἰ δυνατόν νὰ ὑπάρχουν κενωρισμένα: Καθαρὰ λευκὰ γιὰ τὸ θέρος καὶ θελοῦδινα ἢ χρυσὰ κεντημένα δι' Ἀγγέλων γιὰ τὸν χειμῶνα. Οἱ πιστοὶ νοιώθουν χαρὰν καὶ ἱκανοποιεῖν ὅταν βλέπουν νοικοκυρεμένον τὸν Ἐφημέριόν τους καὶ κερδίζει αὐτὸς πλὴν ἀγάπην τὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην των. Μπορεῖ πολλὰς φορές κανεῖς νὰ μὴ τοῦ κάμῃ παρατήρησιν γιὰ τυχόν ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν του, ἀλλὰ ὅς εἶναι βέβαιος κάθε Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὅτι, τίποτε δὲν διαφεύγει τὸν ὀρθοδόξον λαὸν μας ἀπὸ τῶν πράξεων του καὶ τῶν ἐκδηλώσεών του.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΤΙΠΟΤΕ ἄλλο νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς Τιμίας Προθέσεως. Οἱ μερίδες καὶ τὰ ψυχοχάρτια ὅς ὑπάρχουν σὲ κάποιο διπλανὸ μικρὸ βοηθητικὸ τραπέζι. Καὶ ὅς μὴ λησμονηθῇ τέλος, πῶς καὶ τὸ ΘΥΜΙΑΤΟ ἢ ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ του, πρέπει νὰ λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα καὶ ὅχι νὰ εἶναι σὺν γύφτεις «καθουρντιστήρι», ὅπως δυστυχῶς εἶναι πολλῶν ναῶν γιατί δείχνουν πλήρη καὶ παντελὴ ἀδιαφορίαν οἱ κατέχοντες καὶ λειτουργοῦντες μὲ αὐτὰ πρεσβύτεροι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀκοίμητος Κανδήλα τοῦ Ἱεροῦ Βήματος πρέπει νὰ εἶναι δείγμα τῆς εὐλαβείας τοῦ ἐφημερίου ἀπὸ καθαριότητα καὶ φέγγος. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἓνα ρηγιαγμένο κανδήλι, ὅπως σὲ κάποιο χωριότικο νεκροταφεῖο, τὸ ΑΚΟΙΜΗΤΟ ΚΑΝΔΗΛΙ

τοῦ Ἐσταυρωμένου Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ εἶναι αὐτὸ ἓνας ἀρίστος συμβολισμὸς τῆς ἀληθινῆς καὶ αἰωνίας Πίστεως.

Τὰ δὲ εἰκονίσματα ποὺ τυχόν διαφυλάσσονται στὸ Ἱερὸ Βῆμα ὅς εἶναι ἀνηρτημένα μὲ σειρὰν καὶ τάξιν γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ στὸν τοῖχον, καὶ ὅχι κατάχαμα πεταμένα, ἀφοῦ γιὰ τὴν ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΤΩΝ ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΝ χύθηκε τὸ σὸν μαρτυρικὸν αἷμα καὶ ἐπὶ πενήντα ὁλόκληρα χρόνια ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίσθηκε ἡρωϊκὰ καὶ ἀλύγιστα.

Ε. Α. Σ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διοθύνσις τοῦ Περιδικτοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατα τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

«ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟῦ ΦΙΛΟΠΡΟΣΧΟῦ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διοθύντης Συντάξας

Θεόδωρος Μαρτιδάκης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμῶν	60
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	6
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	100
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	10
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια	5

Τῆς μάννας ἡ προσμονή

Τοῦ Ἀριστείδη Καρδέλα

Στὸ ἀπόμερο νησί τῶν Κυκλάδων, μικρὸ καὶ θαλασσοδαρμένο ζοῦσε μονάχη ἡ κυρά Παρασκευή. Τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν καπετὰν Σωτήρη, ποὺ ἦταν πρῶτος πλοίαρχος στὸ μεγάλο καράβι, τὸν εἶχε κρύψει στὰ σπλάχνα τῆς ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ὕστερα ἀπὸ ἓνα φρικτὸ ναυάγιο καὶ ὁ μοναχικός τῆς γυῖός, ὁ Δημήτρης τῆς, μαγεμένος καὶ ἐκείνος ἀπὸ τὴν θάλασσα, ταξίδευε σὲ μακρὰ λιμάνια.

Μονάχη ἡ κυρά Παρασκευή στὸ μικρὸ νησί, μὲ συντροφιά τὸν πόνο ποὺ τὸν ἔκανε ἐλπίδα, καὶ τὴν ἐλπίδα προσμονή, στηριγμένη στὴν δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ψυχῆς τῆς, τὴν θερμὴ καὶ ἀκλόνητη πίστη, ποὺ γαληνεύουν θάλασσες καὶ βουνὰ ἀκόμη σαλεύουν, ἀγναντεύει μελαγχολικὰ τὴν θάλασσα τοῦ νησιοῦ. Τὴν ἀγναντεύει ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθύρι τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἄλλοτε φουρτουνιασμένη καὶ ἄλλοτε γαληνεμένη καὶ προσμένει νὰ δῇ στὸ δάθος τῆς θάλασσας, ἓνα μικρὸ σημάδι ποὺ σιγὰ-σιγὰ, σὰν πλησιάζει, θὰ γίνῃ πραγματικὸ πλεούμενο, ποὺ θὰ φέρει τὴν ἐλπίδα, τὴν χαρὰ.

Μὲ τὴν προσμονὴ καὶ τὴν ἐλπίδα, ὡς καὶ τὴν παντοτεινὴ προσευχὴ τῆς στὴν Παναγία, τὴν κοσμοσώτειρα καὶ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, καρτερεῖ τὴν μεγάλη εὐδωχίαν, ποὺ ἀργεῖ στὰ ἀλήθεια νὰ φανεῖ, μὰ κάποια ἐλπίδα σιγοκαίει μέσα τῆς, ποὺ τῆς φανερώνει πὺς δὲν θὰ καθυστερήσει νὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ ποθούμενο καὶ μὴ ἀπέραντη καλωσύνη πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τῆς, φθιῖται δὲ εὐλαδικὰ: «Ἐυλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου»...

Καθισμένη στὸ γυθάνι ἡ κυρά Παρασκευή, θυσιζόμενη σὲ σκέψεις ἀντικρίζει στὸ μικρὸ εἰκονοστάσι, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς κοσμοσώτειρας καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μὲ σθημένη δὲ τὴν φωνὴ εἶπει:

«Παναγία μου κοσμοσώτειρα σκέπασε καὶ προστατεύσε τὰ παιδιὰ μὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους γενικά ποὺ ταξιδεύουν σὲ μακρινὲς θάλασσες, Σὺ ποὺ εἶσαι ἡ προστασία καὶ σκέπη σὲ κάθε κίνδυνο. Ἄγιο μου Νικόλαε, γαληνεύσε τίς φουρτουνιασμένες θάλασσες μὲ τὴν θεία χάρι σου καὶ χάμε καλοτάξιδα τὰ πλεούμενα, νὰ φέρουν στὰ λιμάνια τῆς προσμονῆς τὴν ἐλπίδα, τὰ παιδιὰ μας, τοὺς ἀνθρώπους μας, ποὺ ἀδιάκοπα παλεύουν μὲ τὸ ἀπέραντο ὕψος στοιχείου».

Καὶ ἡ προσευχὴ τῆς, δυνάμει τῆς προσμονῆς καὶ θέρμαινε τὴν ἐλπίδα.

Κουρασμένη ὅπως ἦταν, ξάπλωσε στὸ γυθάνι καὶ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος, ἓνας ὕπνος γεμάτος ἀγωνία, σκέψεις καὶ κρυφὲς ἐπλίδες.

Ἀπότομα πετάχθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ταραγμένη.

Μάννα, σὰν νὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ μακρινή, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν φωνὴ τοῦ Δημήτρη τῆς, τὴν τρόμαξε καὶ τῆς ἔκοψε τὸν ἐφιαλτικὸ ὕπνο τῆς: «Παναγία μου κοσμοσώτειρα, Ἄγιο Νικόλαε θαλασσοκυβερνήτη, εἶπε σαστισμένα ἡ φωνὴ τοῦ Δημήτρη μου, τοῦ παιδιοῦ μου ἡ φωνή νὰ ἦταν Πορθένα μου, ἀλήθεια, πραγματικότης!»

Μάννα, ἄκουσε τώρα πὺς ἔντονα ἔγώ εἰμαι μάννα, ὁ Δημήτρης σου ὁ ταξιδευμένος γυῖός σου. Συγκινημένος τὴν πλησίασε καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκυρά τῆς, ἐκείνη δὲ θαρραμένη εἶπε: «Σὰς εὐχαριστῶ, Παναγία μου κοσμοσώτειρα καὶ Ἄγιο Νικόλαε, προστάτη τῶν θαλασσινῶν ποὺ μοῦ κάματα τὴν προσμονὴ πραγματικότης καὶ τὴν ἐλπίδα χαρὰ ἀνέλπτου».

Παιδί μου, Δημήτρη μου, καλῶς ὤρισες. Ἡ προσευχή μου εἰσακούσθηκε. Εἶσαι τώρα κοντά μου καὶ χαίρεται ἡ καρδιά μου.

Ναὶ μάννα, εἶπε πρόσχαρα ὁ Δημήτρης. Εἰμαι κοντά σου, καὶ θὰ μείνω κοντά σου στὸ νησί μας. Σερμπάρκα καὶ θὰ νοικοκυρευθῶ. Ἔχω ἀρκετὲς οἰκονομίες ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ μου ταξίδια καὶ μὲ τὴν κτηματικὴ μας περιουσία στὸ νησί, τὴν ὁποία ἐγὼ τώρα θὰ τὴν φροντίσω καὶ θὰ τὴν ἀξιοποιήσω, καλὰ θὰ περάσουμε μὲ τὴν δόξεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλογία Του δοξασιμένο τὸ ὄνομα Του καὶ ἡ χάρις Του νὰ μὰς συντροφεύει. Τώρα ποὺ ἐρχόμουν, συνάντησα τὴν κυρά Μαρκέλλα, τὴν γυναῖκα τοῦ μακαρίτη τοῦ καπετὰν Πέτρου, ποὺ πνίγηκε μαζί μὲ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα, στὸ μεγάλο ἐκεῖνο ναυάγιο. Πήγαινε μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Χαρούλα, φηλὰ στὸν λόφο στὴν μικρὴ Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς κοσμοσώτειρας. Τὴ παρακάλεσα στὴν ἐπιστροφή νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ σπῆτα καὶ μοῦ τὸ ὑποσχέθηκαν.

Ἄκουσε τώρα μάννα τὴ γνώμη μου. Ἐἵναι καιρὸς νομίζω τώρα νὰ πραγματοποιήσης ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ καπεταναῖοι στὸν καιρὸ τοῦ, μὰ δὲν πρόλαβαν, καὶ σὺ τὸ εἶχες κρυφὸ καμάρι. Ἡ Χαρούλα μεγάλωσε εἶναι ἄξια νὰ κρατήσῃ νοικοκυριό. Μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ θὰ μὰς ἐπισκεφθοῦν, ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ συζητήσης σχετικῶς μὲ τὴν κυρά Μαρκέλλα, μόνες οἱ δύο σας. Ἐγὼ θὰ ἀπασολήσω τὴν Χαρούλα στὸ διάστημα αὐτό.

Καλὰ παιδί μου, Δημήτρη μου, θὰ τὸ φροντίσω χαίρομαι πολὺ καὶ σὲ εὐχαριστῶ ποὺ εἶσαι καὶ σὺ σύμφωνος, γιὰ αὐτὸ ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα καὶ ἤλθε τώρα ἡ στιγμὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία μου μὲ τὸ θέλημα

τοῦ Θεοῦ, νὰ πραγματοποιηθῇ.

Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἐπρε-
ξε καὶ ἀνοίξε ἡ κυρὰ Παρασκευή. Ἦταν ἡ κυρὰ
Μαρκέλλα μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Χαρούλα. Χαιρετή-
θηκαν στὸ πλατύσκαλο καὶ ἀγκαλιάστηκαν οἱ τρεῖς
γυναῖκες. Πέρασαν στὸ σαλόνι, ὅπου περίμενε ὁ Δη-
μήτρης. Εἶπαν πολλά θυμώθηκαν ἱστορίες τῆς θά-
λασσας, χαρούμενες καὶ λυπημένες· θυμώθηκαν τὸ με-
γάλο ναυάγιο, ποὺ χάθηκαν στὰ φουρτουνιασμένα νε-
ρὰ τοῦ ὠκεανοῦ οἱ δύο καπεταναῖοι.

Σιωπηλὲς οἱ δύο γυναῖκες τῶν καπεταναίων ἀνα-
πολούσαν τὰ περασμένα καὶ ξαφνικὰ πέρασε σὺν ἀ-
στραπῇ ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἡ μεγάλη ἐπιθυμία ποὺ
εἶχαν ἐκεῖνοι, ὁ καπετὰν Σωτήρης καὶ ὁ καπετὰν Πέ-
τρος, γιὰ τὰ παιδιὰ τους· νὰ τὰ παντρεύουν ὅταν με-
γάλωναν. Δὲν φανέρωσαν τὴν σκέψη τους στὰ παι-
διὰ καὶ συμφώνησαν τὸ ἄλλο θράδυ νὰ συναντηθοῦν
ὅλοι στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Μαρκέλλας.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πρὸς τὸ σούρουπο ἡ κυρὰ Πα-
ρασκευή μὲ τὸν Δημήτρη πῆγαν στὸ σπίτι τῆς κυρὰς
Μαρκέλλας νὰ κουβεντιάσουν, νὰ φανέρωσαν τὴν
κρυφὴ τους ἐπιθυμία νὰ ἐνώσουν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ, δύο νέους τὸν Δημήτρη καὶ τὴν Χαρούλα, τὰ
παιδιὰ τους, ποὺ καὶ ἄξια ἦσαν καὶ βεβαίως μὲ τὸν
ἀγνὸ χαρακτήρα τους, τὴν εὐτελεία τους, καὶ τὴν ἐν
γένει χριστιανικὴ συμπεριφορὰ τους, πὼς θὰ δαμι-
ουργήσουν οἰκογένεια θεμελιωμένη σύμφωνα μὲ τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη Του...

Συγκεντρωμένοι, ὅπως ἦσαν στὸ ἀπλόχωρο δωμά-
τιο τοῦ σπιτιοῦ συζητήθηκε πρώτη ἡ κυρὰ Παρασκευή
καὶ πλησίασε τὴν κυρὰ Μαρκέλλα, ποὺ εἶχε ἐν τῇ
μεταξὺ στήρω καὶ ἐκείνη, "Εἰλα καλὴ μου, τῆς εἶ-
πε, ἔλλα νὰ πνίξουμε τίς πίκρες μας καὶ νὰ ἀγκαλιά-
σουμε τίς χαρὲς μας. "Εἰλα νὰ πραγματοποιήσουμε
τὴν ἐπιθυμία τῶν καπεταναίων ποὺ δὲν πρόλαβαν.
"Εἰλα νὰ ἀρραβωνιάσουμε τὰ παιδιὰ μας, νὰ ἐκτελέ-
σουμε, ὡς ποῦμε, τὴν διαθήκη τους. Ἡ Παναγία ἡ
κοσμοσώτειρα, ποὺ προστατεύει τὸ νησί μας, θὰ εὐ-
λογήσῃ τὸν δεσμό τους, νὰ εὐδοκημήσῃ καὶ πνευμα-
τικὰ νὰ καρποφορήσῃ ἕνα καινούργιο σπιτικό, ποὺ
θὰ ἔχει σὰ θεμέλιο τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ.

"Ὅλοι συμφώνησαν καὶ ἡ χαρούμενα ἀντήλλαξαν
χαιρετισμό, ἡ δὲ συγκίνηση ἦταν φανερὴ στὰ πρόσω-
πά τους.

Τὴν Κυριακὴ οἱ δύο οἰκογένειες πῆγαν στὴν
Ἐκκλησίαν, ὅπως πάντοτε τὸ ἐπιποθοῦσαν, πιστὲς στὴν
θεῖαν Εὐαγγελικὴν ἐντολήν: «οὗ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς
συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐ-
τῶν» (Ματθ. ιη', 20) καὶ τὸ ἀγιογραφικὸν λόγιον:
«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνά-
μεων ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐ-
λὰς τοῦ Κυρίου, ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου, ἡ-
γαλλίασαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα». (Ψαλμ. ΙΙΓ', 2, 3).

Μετά τὴν θεῖαν Δειτουργίαν, μαζί μὲ ἄλλους συγ-
γενεῖς καὶ προσκεκλημένους, συναντήθηκαν στὸ σπί-
τι

τῆς κυρὰ Μαρκέλλας, στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ σὲ
ἕνα μικρὸ τραπέζι, ἀκοίμητησαν τὴν εἰκόνα τῆς Πα-
ναγίας τῆς κοσμοσώτειρας καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου,
σὲ ἄλλο σὲ σημεῖο τῆς φωτογραφίας τῶν καπεταναί-
ων. Πῆρξαν τὰ δακτυλίδια, παλαιὰ κειμήλια τὰ εὐλό-
γησαν στὶς παρακείμενες ἅγιες εἰκόνες, σταύρωσαν
ἔπειτα τὰ χέρια οἱ δύο μάννες καὶ τὰ πέρασαν στὰ
χέρια τῶν παιδῶν τους, τῆς Χαρούλας καὶ τοῦ Δη-
μήτρη, ποὺ ἀκινδολοῦσαν ἀπὸ χαρὰ. Φίλησαν συγ-
κινημένες τὰ παιδιὰ τους καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια,
μὲ μιὰ φωνὴ σταθερὴ εἶπαν: «Παιδιὰ μας, ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας τῆς κοσμοσώτειρας, ἡ προ-
στασία καὶ σκέπη, ὡς καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἡ βο-
ήθεια, νὰ σᾶς συμπαρastaθοῦν, πλουτισμένοι δὲ μὲ τὰ
θεῖα αὐτὰ χαρίσματα, νὰ θεμελιώσετε ἕνα καινούργιο
καὶ εὐλογημένο σπιτικό, ἀποδεκτὸν ἀπὸ τὸν Θεόν,
εὐχάριστον διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ γιὰ σᾶς ἱκανοποιη-
τικὸν καὶ ἐλπιδοφόρον». Ἀσπάσθηκαν κατόπιν ὅλοι
τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς κοσμοσώτειρας καὶ τοῦ
Ἁγίου Νικολάου, μὲ λόγια δὲ εὐγνωμοσύνης εὐχαρί-
στησαν τὸν Θεόν, ποὺ ἡ προστασία καὶ ἡ εὐλογία
Του συμπαρastάθηκαν σὲ θλιμμένες καρδιὰς σὺν ἀ-
γῶνι τῆς ζωῆς, τίς πλούτισαν μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ
μὲ τὴν ἀδόγηυστη δοκιμασία καὶ τέλος τίς χάρισαν
τὸ πολύτιμο ἀγαθὸ τῆς ἐλπίδας, τῆς νίκης τὸ ποthύ-
μενο σημάδι. Εὐλογημένον τὸ ὄνομα Του εἰς τοὺς αἰ-
ῶνας...

Εἰς τὸ "Ἁγίον Εὐαγγέλιον (Λουκ. κα' 19) ἀνα-
φέρεται: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὡμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς
ὡμῶν» εἰς δὲ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του (Κεφ.
ε' στίχ. 3-5) ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «ἡ θλι-
ψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν,
ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκένχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν
διὰ Ἁγίου Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Καὶ αἱ δύο
ἀγιογραφικαὶ περικοπὴ ἀπαραμειβόμεναι τὸν τρόπον
τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιτυχάνου-
ται τὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον ὠφέ-
λιμον κέρδος διὰ τὴν σωτηρίαν του. Εἶναι δὲ πρᾶ-
γματι αἱ διδασκαί τῶν περικοπῶν τούτων ἀλήθειαι
ἀθάνατοι, αἱ ὁποῖαι ἀντιλαλοῦν εἰς τὰ πέρατα τῆς
γῆς τὸ σωτηριῶδες μήνυμα· προσκαλοῦν, ὁδηγοῦν καὶ
κατευθύνουν εἰς λιμένας τῆς σωτηρίας, εἰς τὴν εὐλο-
γίαν τοῦ Θεοῦ πάντας τοὺς ἄνθρώπους, οἱ ὁποῖοι διὰ
τῶν θλίψεων, ὡς ἐργάται καὶ θρέμματα τῆς ὑπομο-
νῆς παράγουν ὠφέλιμον ἔργον, τῆς δοκιμασίας τὴν
ἀρετὴν καὶ χαρμονὴν, τελικὰ δὲ ἐπιτυγχάνουν τῆς
δικαιώσεως τὴν ἐλπίδα, τὴν φωτοφόρον καὶ ἀδιά-
φυστον διὰ τῆς παροχῆς τοῦ πλουτίου καὶ θείου ἐ-
λέους, τῆς σωτηρίας καὶ τῆς μακαριότητος, παρὰ τοῦ
ἐλεήμονος καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἀμήν.

Νοέμβριος 1977

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

Πένθη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος Φώτιος Πολυγεννίδης

«Γαλευτήσαντος ἀνδρός δικαίου οὐκ ἄλλυται ἐλπίς» (Παρμ. 11, 7)

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεμέτρησεν τὸ ζῆν, ἐκλεκτός καὶ εὐσεβὴς ἀδελφός καὶ ἀξίος ὁγωνιστής τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ὁ σεβαστὸς τοῖς πᾶσιν, ἀείμνητος **ΦΩΤΙΟΣ ΠΟΛΥΓΕΝΙΔΗΣ**, ἐν Θεσσαλονίκῃ, σύζυγος τῆς Μεγάλῃς Εὐεργετίδος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, κυρίας Κυριακῆς Πολυγενίδου.

Τῆς κηδείας του, γενομένης εἰς τὸ ἱερὸν Πρισκύνημα τοῦ Γ.Φ.Τ. τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοθαλάκτου Θεσσαλονίκης, εὐρισκόμενου ἐπὶ τοῦ δωρηθέντος οἰκοπέδου τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοῦ ζεύγους, πρόστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὔξέντιος, ὁσὶς καὶ ἐξεφώνησε κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Θανατικοῦ Καλλινίκου, ὑπὸ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν π. Ἰακώβου Παπαδέλλη, π. Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ, π. Ἀθανασίου Παστάλα, τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Μιχαὴλ Σαββοπούλου, τῶν ἱερέων π. Γεωργίου Μαριμαρίδη, Ἡλία Ἀλεξίου καὶ τοῦ διακόνου Ἀμβροσίου.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρθεν ὑπόδειγμα χριστιανοῦ βίου καὶ πιστοῦ καὶ ἐνθουσιώδους τηρητῆς τῶν Πατρῶν ὡν Παραδόσεων. Ὑπηρετήσας κατὰ τὸν πολιτικὸν του βίον ὡς σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, ἐπέδειξεν ὑποδειγματικὴν εὐσυνειδησίαν καὶ ὡς ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἐτήρησε πάντοτε ἀπαρένκλιτον γραμμὴν **ΓΝΗΣΙΟΥ**

ΠΙΣΤΟΥ, ὥστε διὰ τὸ παράρτημα Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης ὅπου διέμενε νὰ ἀποτελῇ φάρον φωτισμοῦ καὶ παράδειγμα πρὸς χριστομίμῳτον θιστήν.

Εἰς μίαν ἐποχὴν ἐπικινδύνου ρευστότητος τῶν ἡθικῶν ἀξιών καὶ συνειδήσεων, ἀκόμη δὲ καὶ θαρρείας κρίσεως τῶν αἰώνιων ἀξιών αἵτινες συνθέτουν τὴν ἐλοκληρωμένην προσωπικότητα τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀπώλεια ἐνὸς τοιούτου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς ὁ αἰσίμιος ἀδελφός Φώτιος, δὲν ἔχει τὸ περιορισμένον νόημα τῆς ἀπουσίας ἐνὸς εὐεργέτου, ἀλλὰ τὸ θαυτότερον νόημα ἐστὶ θεσπέναι ἐγκαταλείπουν τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπῆρξαν στυλοβάται τῆς κοινωνίας καὶ γενναῖοι ἀθληταὶ καὶ ὁμολογηταὶ εἰς τὸν στίβον τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγών, πάντοτε θὰ ἐνθουσιεῖται ἐπὶ ὁ ἀδελφός Φώτιος ἐκτὸς τῆς μεγάλῃς δωρεᾶς τῆς πίστεως καὶ εὐσεβοῦς συζύγου του, ἐξ ἰδίων του καὶ ἐκ τῆς συντάξεως αὐτοῦ προσεπάθει νὰ προσφέρῃ διὰ τὸν ἐξωραϊσμόν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Ἱεροῦ Μακεδονικοῦ Προσκυνήματος τῆς ἁγίας Εἰρήνης (ἰσχυρὰ καθισμάτων κλπ.) κατὰ τὴν Βιβλικὴν ρῆσιν: «Κύριε ἀγίασον τοὺς ἀγαπώντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου».

Συλλυπούμενοι τὴν ταθλιμμένην σύζυγόν του, εὐχόμεθα ὅπως εὐρίσκεται πάντοτε ὑπὸ τὴν κραταίαν σκέπην Κυρίου τοῦ Παντοκράτορος καὶ τῆς Παναγίας Μητρός αὐτοῦ, ὥστε νὰ παραμυθῆται μὲ τὴν σκέψιν ἐπὶ «ὅδε οὐκ ἔχομεν μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν, τὴν ἐν Οὐρανοῖς ἐπιζητούμεν».

Ἀς θεσπισθῇ δὲ ἡ ἀδελφῇ ἡμῶν Κυριακῇ, ἐπὶ ἡ ἀγιοτάτῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν πρόφροναν προσφορὰν ἀμφοτέρων πρὸς αὐτήν, διὰ τοῦτο θὰ δέεται καὶ θὰ προσεύχεται ὅπως ὁ Μεσθαποδότης Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν τοῦ πεφιλημένου αὐτῆς συζύγου καὶ ἀξιοσεβάστου ἡμῶν ἀδελφοῦ ἐν Σκηναῖς Ἀγίων καὶ Δικαίων,

Ψ ἤ φ ι σ μ α

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῇ θλιβερῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ σεβαστοῦ εὐεργέτου

ΦΩΤΙΟΥ ΠΟΛΥΓΕΝΙΔΗ

ἀποφασίζει ὅπως:

1.— Ἡ κηδεία τοῦ ἐκλιπόντος Φωτίου Πολυγενί-

Πνευμάτικη κίνησις Γ.Ο.Χ.

Ἱερὰ πανήγυρις Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ὅπως πάντα. ἔτσι καὶ ἐφέτος γιόρτασε μετὰ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ μοναστικὴν τάξιν ἡ Ἱερὰ καὶ σεβασμία Μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὴν Πετρούπολιν Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας πνευματικῶς προϊστάται ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμεῶν κ.κ. Αὔξεντιος.

Ἀφ' ἐσπέρας, παραμονὴν τῆς γιορτῆς, ἡμέραν Κυριακὴν περὶ ὥραν δὴν μ.μ. ἐτελέσθη πανηγυρικὸς ἀρχιερατικὸς ἐσπερινὸς χοροστατούντος τοῦ Μακαριώτατου συμπαραστατουμένου ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν ἐνῶ ἡ καλλικέλαδος χορεία τῶν μοναζουσῶν μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ὁσιολογιωτάτην καθηγούμενην, γερόντισσα Ἐννή, ἔφαλλον μετὰ κατάνυξιν καὶ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ τάξιν.

Τὴν Κυριώνημον τῆς γιορτῆς ἡμέραν, ἐν πληθοῦσι ἐκκλησίασι πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, ἐτελέσθη πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλεiturγον προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὔξεντιου συμπαραστατουμένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, Μητροπολιτῶν Κορινθίας

κ.κ. Καλλίστου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. κ. Ἀντωνίου καὶ πλεισιουμένων ὑπὸ πολλῶν ἀρχιερατικῶν καὶ πρεσβυτέρων. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ ἱεροκήρυξ ὡμίλησε καταλλήλως, περὶ τοῦ τιμωμένου καὶ ἐρταζομένου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὡς «Υἱὸς θρονῆς».

Κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Μυσταγωγίας ὁ Μακαριώτατος ἠδωκίστησε διὰ καταλλήλου εὐχαριστηρίου προσλαλῆσαι τοὺς τιμήσαντας καὶ λαμπρύναντας τὴν ἑορτὴν Σεβασμιωτάτους ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ λοικοὺς κληρικοὺς ὡς καὶ ἦσαν τὸ Χριστεπώνυμιον Πλήρωμα. Παρέχεται ἡ εὐκαιρία πρὸς τονισμόν τοῦ συντελουμένου ἀθρόου διδακτικοῦ ἔργου στήν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Πετρούπολεως Ἀττικῆς, ὅπου ὀτρυνεῖς ἐργάτριες τῶν Γραμμάτων οἱ Μοναχές μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν λογίαν Καθηγουμένην Γερόντισσα Ἐννήν διατηροῦν φροντιστήρια, ὅλων τῶν τύπων μαθημάτων τὰ ὅποια παρακολουθοῦν μαθηταὶ καὶ μαθήτριες πρὸς καταρτισμὸν αὐτῶν.

Δὲν παραλείπομεν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι καὶ σ' ὅλες τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος ποὺ εἶναι διασκορπισμέναι κυρίως στὸ ἀττικὸν λεκανοπέδιον, ἐπιτελεῖται κάποιο ἀνάλογον Χριστομνητορὸν καὶ ὑποδειγματικὸν ἔργον, τὸ ὅποιον μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ θαυμάτου παρακολουθεῖ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως οἱ φωτεινὲς αὐτὲς ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖες συχνὰ δέχονται τὴν ἀκάθεκτον ὀρμὴν τῶν παφλαζόντων κιμάτων μίσους καὶ κακίας τῶν ὀλοφρόνων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, παραμένουν ἀκλόνητες καὶ ἀρραγεῖς, ὥστε νὰ συνεχίσουν μετὰ ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὴν μεγάλην καὶ λαοσώτειρα παράδοσιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἐσχατηρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν οἱ τέχνες καὶ ἀνεπτύχθησαν τὰ γράμματα καὶ ἡ ἀληθινὴ Σοφία.

δη γίνῃ δαπάναις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου..

2.— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον παρακολουθεῖ τὴν κηδεῖαν του.

3.— Κατατεθῇ στέφανος ἐπὶ τῆς σοφοῦ.

4.— Ἀναρτηθῇ ἡ φωτογραφία τοῦ ἐκλιπόντος εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης.

5.— Δημοσιευθῇ τὸ παρὸν διὰ τοῦ Τύπου.

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Μητροπολίτης Ἀττικῆς - Μεγαρίδος

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ

II εξουσία του «Δεσμεῖν καὶ Λύειν»

Διὰ νὰ εἶναι ἐφαρμοσμός ὁ Νόμος τῆς Ἀγάπης, ἐντὸς τῶν κλίπων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ βασικὸν στοιχεῖον, ἡ σύμπνοια καὶ ἡ εἰρήνη μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Χριστιανικῆς Πολιτείας, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἀπέθηκε ἐντολὴν λέγων «Εἰρήνη Ὑμῖν».

Αὕτη ἡ εὐαγγελικὴ ἐντολὴ καὶ εὐλογία, ἐγκλείει ὅλον τὸν Νόμον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐπίτευξιν αὐτῆς προσπατεῖται ἡ Ἀγάπη, ἡ Μακροθυμία, ἡ Σύμπνοια, τὸ Ἔλεος, ἡ Εὐσπλαχνία, ἡ Καρτερία καὶ γενικὰ οὕτως εἰπεῖν, ὅλαι αἱ ἀρεταὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐν ταύταις, αὕτη ἡ Εἰρήνη τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶναι ἀπροσδιόριστὴ ἔννοια, ἐπειδὴ πρακτικὰ ἐφαρμόζεται εἰς τρεῖς γενικώτερους τομεῖς,

Ὁ πρῶτος τομεὺς τῆς Εἰρήνης, ἀφορᾷ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ ἐξ αὐτῆς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ὅπου πρακτικὰ λέγομεν τὴν εὐσεβῆ ὁπακίαν καὶ ὑποταγὴν εἰς τοὺς Νόμους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δεῦτερος τομεὺς τῆς Εἰρήνης ἐμφανίζεται εἰς τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον κατὰ τοὺς Νόμους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐνθα ἡ ταπεινότης ἔχει πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν ἐναρμόγην τῆς.

Ὁ τρίτος τομεὺς τῆς Εἰρήνης, ἀφορᾷ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας, τὴν Ἀσκήσιν καὶ τὴν Χειραγωγίαν ἐν σαρκὶ καὶ πνεύματι, ὥστε νὰ οἰκονομεῖται τὸ ταπεινὸν φρόνημα.

Ὅλαι συνεπὶς αἱ μορφαὶ τῆς Εἰρήνης, κρύπτουν τὴν ἀνταπάρνησιν, τὴν θυσίαν, τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Ἐγώ, τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Εὐσπλαχνίαν, ὥστε νὰ οἰκονομεῖται ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου χωριστὰ ἡ κοινωνικὴ ἐν Πνεύματι Ἐνότης.

Ἐν ταύτοις, φέσει ἀδύνατον τὸ πονηρὸν τοῦ ἑνθρώπου πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ πονηρὰ ρέπει, νὰ διέπεται ἀπὸ τοιαύτην τελείαν ἀνταπάρνησιν, ὥστε ἀνέκλινεν ἀπὸ ἀρχαϊσάτων χρόνων, οἱ πονηροί, οἱ ἀλοζόνες, οἱ κακῶδουλοι καὶ δοξομανεῖς ἢ ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων, ν' ἀφαιροῦν τὴν Εἰρήνην τὴν ὁποίαν διέμηψεν ὁ Ἀναστάς Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ τοὺς συνεγγεμένους εἰς τὸ ὑπερίσθιν,

Τοῦτο ἀκριθῶς προβλέπων ὁ Ἀναστάς Κύριος καὶ διὰ τὴν προσπάθειαν τῆς Εἰρήνης, τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου καὶ ἐξ ὧν τῆς Μελλούσης Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, δίδει εἰς τοὺς Μαθητάς του καὶ εἰς τοὺς

Ἀποστόλους καὶ εἰς τὰς γενεὰς ἐν Πνεύματι Αὐτῶν, τὴν δύναμιν τοῦ «Δικάζειν» καὶ τὴν Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν τοῦ «Δεσμεῖν καὶ Λύειν», τοὺς ἀτακτοῦντας, τοὺς παρήκους, τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἐν πνεύματι γενικὰ δαμιονιώντας.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἀναστάς Κύριος λέγει: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς ἂν τινων κρατεῖτε κεκρατήνται...».

Ὅτω δίδεται ἡ δύναμις τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου εἰς τοὺς Μαθητάς καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους Αὐτῶν ἱερεῖς, ὥστε νὰ δένουν δι' ἐπιτιμίων τοὺς ταρχοποιούς τῆς ἀφαιρούντας τὴν εἰρήνην, τοὺς ἀδικούς καὶ κεροσκοπούς, τοὺς χριστεμπόρους καὶ δοξομανεῖς, ἕως τοῦ σημείου νὰ διώκονται τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς ἄκρως ἀμετανόητοι καὶ πεπορημένοι συνειδήσεως εἰς Χριστόν, ὅτι τὸ πόνηριον ζήμιον εἰς κίνδυνον θανάτου.

Εἰς τὸ πέρασμα τῶν Αἰώνων, ἐνεφανίσθησαν ἐντὸς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, πολλοὶ ἐκτροπαὶ καὶ ταρχαὶ καὶ διαφυνίαι, ἕως εἰς φιλονεικίας καταλήξασαι, δι' ὃ καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες συνεχόμενοι ὁμοθυμαδόν, εἰς Ἀνώτατα Πνευματικὰ Δικαστήρια, ἐδικάζον ἡμῶς τὸν Ἀρχηγὸν μετὰ τῶν μελῶν αὐτοῦ, θέτοντες τὰς πνευματικὰς τιμωρίας αὐτῶν ἀπὸ ἀφορισμοῦ, καθαιρέσεως, ἕως καὶ ἀναθέματος, δῆλον ἔξω τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ προστάσσοντες τοὺς παρήκους καὶ ἀσεβεῖς δαμιονιώντας,

Πρὸς ταύτοις συνεπλήρωνον τὴν Νομοθεσίαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ τῶν Νόμων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας, δομοῦντες τὰς Ἁγίας Συνόδους, ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς δεκάδας τῶν Πανορθόδοξων, ἕτε τὰ δόγματα τῆς ἰστορίας καὶ τὰς νηστείας ἐνομοθέτησαν, τὰ Λειτουργικά, τὰ Τυπικά, τὰ Ἱερά καὶ Ἅγια εἰς χρόνον αἰώνιον, ἕως συντελείας τῶν αἰώνων,

Αὕτη, ὅλη ἡ προσπάθεια καὶ ὁ Ἅγιον ἐμοιάζει πρὸς Ἀμπελῶνα ὅπου οἱ γεωργοὶ Πατέρες καὶ Ἱερεῖς, ἐπιστημαίνον καὶ ἀφαιροῦν τὰ ζιζάνια καὶ καλλιεργεῖν τὴν ἀμπελὸν τοῦ Κυρίου, τὴν Ἀγίαν καὶ Ἀρμονικὴν καὶ Ἀσπίλον Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἐν ταύταις αἱ αἰρέσεις ὅλων τῶν αἰώνων ὑπέπεσαν εἰς ἀδικίας, κακῶς ἐθεώρησαν τοὺς Νόμους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας δι' ὃ καὶ ὑπέπεσαν εἰς τὸν βόθυνον τῶν πνευματικῶν τιμωριῶν τῶν Ἁγίων Συνόδων, ὅπου ἀμετανόητοι καὶ πονηροὶ πορεύονται,

Ἡμεῖς οἱ τὸ Πάτριον Ὁριτολόγιον ἀκολουθοῦντες,

ΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΟΥ ΕΚΠΕΣΩΝΤΟΣ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

Ἡ Ἀρνησις

Τὸ φοβερόν καὶ ἀνόητον καὶ παρὰ φύσιν θλάσφημον ὀλιστικὸν πνεῦμα, ἔχει ὡς βασικὸν καὶ κύριον γνώρισμα τὴν Ὑ᾽ Ἀρνησιν.

Αὐτὴ ἡ Ἀρνησις ἔχει πολλὰς μορφὰς καὶ διαφορὰς ἐναλλακτικὰς φύσεις.

Ἡ πρώτησις τῶν πάντων εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτιον ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, γενναὶ γεννεῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἄδοξα ἠρνήθησαν τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου, μένοντες εἰς τοὺς εἰδωλολατρικὰς ἐρωτοὺς τῶν ψευδοθεῶν, ἢ ψευδοπροφητῶν των.

Τὶ ἄπειρα θαύματα τοῦ Θεανθρώπου οὐδόλως συνεκίνησαν τὰ πονηρὰ καὶ ἀπατάστατα πνεύματα μυριάδων λαῶν οἱ ἑποιοὶ καὶ παρέμειναν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης, ὅσον ἐλάτρευσαν τὴν ὕλην, τὴν φύσιν καὶ τὸν κόσμον τοῦτον.

Τὸ τέλειον πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑπεράντου κοινωνικῆς θεωρίας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὁμοίως προκάλεσε τὴν ἀδιαφορίαν οὐκ αἰ λαοὶ οὗτοι προτίμησαν τοὺς συμφεροντολογικοὺς καὶ ἄδικους νόμους τῶν ἀνθρώπων ἐπειδὴ ἐμαθάν νὰ ἔρπου ἀντὶ νὰ ὑπερίπτανται καὶ νὰ συναισθάνονται τὸν συνάνθρωπό τους εἰς τὸ ἄμετρον τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως.

Ἐξ ἄλλου, ἡ χαιραγωγία καὶ ἡ ἄσκησις καὶ ἡ θυσία ἕως Σταυροῦ τοῦ Θεανθρώπου, ἄφησαν ὁμοίως ἀσυγκίνητους αἰετὸς τοὺς λαοὺς, οἱ ἑποιοὶ δὲν εἶδον τὴν θυσίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τοὺς οἰκτιρμοὺς τῆς Θεότητος ὡς δύναμιν ψυχῆς ἀπερίγραπτον, ἐπειδὴ ἐδιδάχθησαν καὶ ἐμαθον φευδῶς τὴν ἐπιβίωσιν καὶ τὴν αὐτοσυντήρησιν ἀπὸ τοὺς ἀνόητους σοφὰς καὶ ἀνοήτους διδασκάλους των, δι' ὃ καὶ ἐξαομιώθησαν

τοὺς κτήνεσι κατὰ τὸν ψαλμικόν.

Τὸ ἕτερον σκέλος τῆς Ἀρνήσεως ἀφορᾷ τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξον καὶ Ἀριστοὺν Ἐκκλησίαν.

Ὅτιον ἐξ αὐτῆς τῆς κατηγορίας προήλθον αἱ πλείοναι ἕως ἡμετρῶν Αἱρέσεις ἐπειδὴ ἐθλάσφημουν καὶ ἠρνήθησαν τοὺς Νόμους, τὰ προστάγματα καὶ τὰ Ἱερά, τὰ ὅποια ἐθέσπισεν ὡς Ἀνώτατον Πνευματικὸν Ὅργανον ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἐκ τούτων πολλοὶ λαοὶ παρ' ὅλον ὅπου ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς Χριστόν, ἠρνήθησαν τὴν Κιβωτὸν Αὐτοῦ, τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὅποιον ἐλάλησε καὶ νόμον αἰώνιον ἐνομοθέτησεν, ἀνυποτάσσοντα τοῦ Νόμου τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πνευματικῆς Βασιλείας κατὰ Χριστόν, ἐδῶ εἰς τὴν Γῆν, εἰς μέτρον μεταβολῆς διὰ τὴν ἄδικον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Διὰ ταῦτα μυριάδες μυριάδων λαῶν ὡς ὁ ἐκπεσὼν ἐωσφόρος μετὰ τὰ Τάγματα αὐτοῦ, ὁμοιώθησαν διὰ τὴν ἀπώλειαν, ἠρνήθησαν τὴν Ἀλήθειαν, καταδικασμένοι ὡς θλάσφημοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ ὅποιον Ἁγίους ἐνδυνάμωσε, Μάρτυρας ἐστερέωσεν, Ὁσίους ἐνεκράτευσεν βασιλεῖς ἰσχυροποίησεν, ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους ἡγήσεν καὶ τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπέδειξεν.

Αὐτὴ ἡ ἀπέδειξις τῆς Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στερεοῦται ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰσχὺν, τῶν θαυμάτων καὶ τῶν ἐξαισίων Αὐτῆς, μολοντοῦτο οἱ προδόσαντες αἰρετικοὶ λαοὶ κατὰ κληρονομίαν, τετυφλωμένοι ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπον, πορευόμενοι κατὰ τὸ πονηρὸν τῆς καρδίας των θέλημα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀατρανύεται, ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτῆς, ἐπειδὴ ἡ χαιραγωγία καὶ ἡ ἄσκησις καὶ ἡ θυσία τῶν μελῶν Αὐτῆς, ἕως καὶ μαρτυρικὸν θανάτου, εἶναι σύνηθες φαινόμενον τῆς Κοινωνίας αὐτῆς, πλὴν ἡ ἄρνησις τῶν κακοδόξων καὶ αἰρετικῶν λαῶν ἀποδεικνύει ξηρόν καὶ ἀκαρπὸν πνεῦμα προδοτικὸν διὰ Χριστόν μὲν πιστεύον, τὸν Νόμον δὲ Αὐτοῦ τὸν Ὁρθόδοξον καὶ Γνήσιον ἀρνοῦνται.

Ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμάσιον τῆς Ἁγίας Νομοθεσίας καὶ τοῦ τέλειου δογματισμοῦ ἀφήνει ἀδιάφορους τοὺς ταλαίπωρους αἰρετικοὺς λαοὺς, ὅσον οὐδεὶς νόμος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς πνευματικὴς εὐσεβείας, ἀναιρεῖ προγενέστερον, ὥστε ὅλοι ὅμοι καθιστοῦν ἄλυσσον ἰσχυρὰν ἀρμονικὴν κατὰ τοὺς ἐν πλήρει τάξει Κανόνας περὶ τῶν Πάντων τῆς Ἐκκλησίας πραγματίων

ἔχωμεν τελείαν ὑποταγὴν εἰς τὰς Ἁγίας Συνόδους καὶ Πανορθόδοξους, εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν Νόμων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐν τούτοις ἐφειλόμεν διὰ νὰ μὴν στερηθῶμεν τῆς Χάριτος, νὰ συντρέχωμεν τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Ἐκκλησίαν, νομίμως μὲν κινούμενοι εἰς τελείαν ὑποταγὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξοτάτην Ἀγίαν Ἡμῶν Σύνοδον, ὁμοίως εἰς τὴν ἐκάστοτε Ἐπίσκοπον ἢ Ἱερόν Κλήρον καὶ ἐν ταύτῃ οἰκοδομοῦντες τὴν Ἀγάπην μεταξὺ Ἡμῶν, ὥστε ὡς Πυρὴν τέλειαν κυκλοῦμενος νὰ πορευόμεθα κατὰ Χριστόν καὶ τὴν ρῆσιν Αὐτοῦ, τὴν Εὐαγγέλιον ἐπιδιώκοντες,

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑκκλησίας

ΘΑΡΣΕΙΤΕ

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ὠρύσεν ὁ Χριστὸς διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀπλυτρωτικὸν τοῦ ἔργου, συναπτά καὶ σήμερον ἐμπόδια τεράστια καὶ ἀνυπερβλήτα.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Σαδουκαῖοι, οἱ Ἀρχιερεῖς ὡς ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ὁ καιρὸς ὁ Πόντιος Πιλάτος καὶ ὁ Προδότης Ἰούδας, υπάρχουν καὶ σήμερον διὰ νὰ διώκουν ὡς τὸν Χριστὸν, τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, πλὴν ἐν ἄλλοις ὁνόμασι καὶ σχήμασι.

Οἱ νεώτεροι ἐχθροὶ εἶναι υπογρότεροι τῶν πρώτων, χρησιμοποιοῦν μεθόδους πλεον σατανικὰς, ἐπειδὴ πολεμοῦν τὸν Χριστὸν, τὰ δόγματα Αὐτοῦ, τὴν ἠθικὴν Του, τοὺς Ἁγίους Θεσμούς Αὐτοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, συμφωνοῦν οἱ ἐχθροὶ παρ' ὅλας τὰς διαφορὰς καὶ ὀντισέσεις, ὅπου ἔχουν μεταξύ των.

Κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἀντιχρίστου πνεύματος, προχωροῦν ὅλοι ἡνωμένοι μετὰ τὰ ρόπαλα καὶ τὰς μαχαίρας, τὲ τοὺς φανούς τῆς ψευδο-ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀθείας, διὰ νὰ παρασύρουν τὰ πλήθη καὶ τοὺς ἀμαθεῖς, ἔσον καὶ τοὺς ἐκκολαπτομένους ὁμίλους των, ἀλαζύνες, πονηροὺς, ἀναρχικοὺς σκληροὺς, φιλάργυρους, δοξομανεῖς καὶ ὀλιστάς.

Πλὴν ὁ Κύριος λέγει, «...εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἔμεινεν ὑμῶν μερίσμεν...».

Ὁ Ἀπ. Πέτρος διὰ τοὺς πονηροὺς, ὡς ὁ Ἰούδας τῶν ἀνθρώπων λέγει: «...Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται, ἐν τῷ λαῷ καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεσάξουσιν αἰρέσει ἀπωλείας καὶ τὸν ἀγορεύσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες αὐτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν...» (Β' Πτ. 1).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀπ. Παῦλος διὰ τοὺς λέγει: «...Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψευδο-ἀπόστολοι καὶ ψευδοπροφῆται, ἔξωτι ἐμυιάζουσιν ὡς πρόβατα καὶ οὕτω δὲν δύνανται νὰ γνωρίζουν αὐτοὺς οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ δι-

δάσκουν περὶ τοῦ Χριστοῦ...» (Β' Κρ. ια' 13), δέδοται αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀσεβεῖς οἱ ὁποῖοι καταπατοῦν τοὺς Αἰωνίους Θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας.

Πάλιν διὰ τοὺς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰδιὸς ὁ Ἀπόστολος λέγει, «...πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται, πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χειρόν, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι...» (Β' Τιμ. γ' 12).

Ἐν ταῖς ταῖς, ὁ Ἀπ. Πέτρος ἐνθαρύνει τοὺς πιστοὺς λέγων «...εἰ καὶ πάσχετε διὰ δικαιοσύνην μακάριοι, τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε μηδὲ ταραχθεῖτε, Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἀγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, συνειλγὴν ἔχοντες ἀγαθὴν, ἵνα ἐνῶ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, κατασχευθῶσιν...» (Α' Πτ. γ' 14).

Τὸ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Θεοπέσιος Ἀπ. Παῦλος εἰς μέτριον θάρρος καὶ ἀγῶνος, «...εὐχαριστεῖν ὀφειλομένον τῷ Θεῷ... ἐν πάσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς ἀνέχεσθε, ἐνδειγνύει τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε...» (Β' Θεο. α' 3).

Διότι ὄντως εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας, πάντοτε ὑπῆρχον οἱ ἐξωτερικοὶ καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροί, οἱ κακόφρονες, οἱ καινοτόμοι, οἱ ἀποστάτες, διὰ ταῦτα ὅλα ὁ Θεοφόρος Παῦλος ἐπιγραμματικὰ εἰς ἱστορικὴν ἀνασκόπισιν λέγει, «...ὅν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρὴς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὕτω (πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες) ἀντίστηνται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἄδοκιμοι περὶ τὴν πίστιν...» (Β' Τιμ. γ' 7).

Ἐν ταῖς ταῖς, ὀφειλομένον νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ περὶ τὴν πίστιν, τῶν Θεσμῶν καὶ Δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ καὶ ὁ Κύριος παραγγέλει τοῦτο λέγων, «...ἐλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ, πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τὴν ἐντολήν μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς καὶ πολλοὺς πλανήσουσι...» (Μτ. γ' 4).

Οὕτω ἐν πνεύματι Ἐκκλησίας περιπατοῦντες καὶ τοὺς Θεσμούς καὶ τὰ δόγματα φυλάττοντες, τὴν Ἁγίαν Ἡμῶν Πίστιν περιφρουροῦμεν, διὰ τοῦτο θὰ ἔχωμεν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τοὺς Ἁγίους προστάτας, ἵνα φωτίξουν καὶ καθοδηγήσιν ἡμᾶς «...ἐπὶ αἰωνίῳ ζῳῆς πηγὰς ὕδατων...» (ἀπ. λ' 17).

ὀλισκῶν τε καὶ πνευματικῶν.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ Ὀρθόδοξον Πνεῦμα εἶναι ἀκένωτον, ἀνεῖ ἀμφιβολιῶν καὶ ἀπεριόριστον.

Τοῦτο τὸ Πνεῦμα εἶναι ἡ Χάρις, εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, εἶναι ὁ Οὐράνιος πλοῦτος ἐπὶ Γῆς, εἶναι τὸ θαῦμα τοῦ Σωτηρίου, τὸ Λάδιον, ἐπὶ αὐτῇ ἡ λύτρωσις ἐν μετανόᾳ εἰς τοῦτο κυκλῶνται,

Ὁρθόδοξος δογματολογία

Η ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗ

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες παραγγέλλουν εἰς ἡμᾶς νὰ μὴν συμπτροσευχόμεθα μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τοὺς ἀποστάτας καινοτόμους τῆς Ὁρθόδοξου Ἡμῶν Πίστεως.

Ἐπειδὴ θεοαίως δὲν εἰσακούει αὐτοὺς ὁ Θεὸς ὅταν προσεύχονται, ἐφ' ὅσον παραβαίνουν καὶ καταπατοῦν τὰς ἐντολὰς του, καὶ ἀδιαφοροῦν καὶ καινοτομοῦν τὰ θεσπίσματα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Διὰ τοῦτο ὁ Σαφὲς Σολομών λέγει: «...θυοίαι ἀσεβῶν ἐδῆλυγμα Κυρίῳ καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς...».

Ἀλλὰ πρὶς ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς διὰ τοῦ Προφήτου λέγει ὁ Κύριος, «Νηστείαν καὶ ἀργίαν, καὶ τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου...» (Ψα. α' 13).

Ὁ δὲ Κύριος διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λέγει «τί δὲ με καλεῖτε Κύριε Κύριε καὶ οὐ ποιεῖτε ὃ λέγω...» (Λυ. στ' 46).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πάλιν δι' ἑτέρου Εὐαγγελιστοῦ προειδοποιεῖ «ὅς πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς...» (Μτ. ζ' 21).

Τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀποφαίνεται ὁ Θεοπάτωρ Δαυὶδ λέγων, «...ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθήσω...».

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος τοῦτους τοὺς σκανδαλοποιούς αἰρετικούς ἀπορίπτει λέγων, «Βαδίζοντες τὴν ἀπλανή καὶ ζωηφόρον ὁδόν, ὁφθαλμὸν μὲν ἐκκρίνομεν σκανδαλίζοντα, μὴ τὸν αἰσθητόν, ἀλλὰ τὸν νοητόν...».

Σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Μέγας Ἰγνάτιος ὁ Θεοφύροτος εἶναι πνευματικὸς καταπέλτης κατὰ τῶν αἰρετικῶν λέγων, «...πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα (Νόμοι), κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθεναύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοὶ φαινέσθω ἐν πρόβατῳ δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος...».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Μελέτιος προειδοποιεῖ καὶ υποδεικνύει τοὺς πονηροὺς αἰρετικούς καὶ ἀπειθεῖς τῶν Ἱερῶν Κανόνων λέγων «Μὴ πείθεσθε μονάζουσι μὴδὲ τοῖς πρεσβυτέροις, ἐφ' οἷς ἀνόμως λέγουσι κακίστως εἰσηγεῖν...», ταῦτα λέγει ὁ Ἅγιος διὰ τοὺς κακοφρόνας, ὅπου δηλητήριον στάζουν παραποιούντες τοὺς κανόνας καὶ εἰσηγοῦμενοι καινοτομίας.

Ὁ δὲ Ἅγιος Νικηφόρος διατρανώνει τὴν Ἀνωμὸν καὶ Ὁρθόδοξον Πίστιν λέγων, «...Τὴν Ἐκκλησίαν

οἶαν τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν οἱ εὐσεβεῖς ὅσον δῆπote ἐλγιοὶ καὶ ἂν εἶναι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν καινοτομίαν, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εἶναι...».

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγουν εἰς τὸν βον κανόνα, διὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς πιστοὺς, «...τοῖς ἀποστατήρασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις, μηδέλλως ὑπόκεισθαι κατὰ μηδένα τρόπον...». Τοῦτο λέγουσιν ὥστε νὰ φεύγωμεν τῶν αἰρετικῶν καὶ κακοφρόνων πονηρῶν, οἱ ὅποιοι ἀπεστάτησαν τῶν Ἱερῶν Νόμων τῆς Πίστεώς μας.

Πολλοὶ λέγουσιν ὅς ὁφεται ὁ Ἐπίσκοπος διὰ τὴν πλάνην, ἁθῶς ἐμὶ ἐγῶ. Τοῦτο μέγα σφάλμα, εἰ ἡ λογικὴ ὑπάρχει δι' ὅλους, καὶ δι' αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι παραγγέλλουν εἰς τὸ 10' κεφάλαιον τί λέγει ὁ Θεός, «...κρινὼν κρίον πρὸς κρίον καὶ πρόβατον πρὸς πρόβατον...», συνεπῶς ὅτι τὸ ἀγαθὸν καὶ λογικὸν πρόβατον ποιεῖ, τοῦτο θὰ ζητηθῇ εἰς κρίον δι' ἑκαστον πρόβατον, διὰ νὰ μὴν εἴπῃ τὸ πρόβατον «...ὁ ποιμὴν ὁφεται καὶ αὐτὸς μόνος εἰσπραχθήσεται τὴν περὶ ἐμοῦ δικήν...». Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τοὺς ποιμένας, τοὺς ἀρχοντας καὶ ὅλους.

Διὰ ταῦτα καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι λέγουσιν κατηγορηματικὰ εἰς τὸ ἴδιον κεφάλαιον, «...φευκτέον ἀπὸ τῶν φθορέων ποιμένων...».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως παραγγέλλει, «...μηδὲ εὐλογίαν ἔχ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τὴν τυχοῦσαν, (δῆλον τῶν αἰρετικῶν ἀποστατῶν ποιμένων)...».

Διὰ ταῦτα πάντα ὁ 10ος Ἀποστολικὸς Κανὼν διορίζει «...εἰ τις ἀκοινωνήτω κἂν ἐν οἴκῳ συνεβῇ, οὗτος ἀφορίζεσθω...», τὸ ὅποion σημαίνει τελείαν ἀπαγόρευσιν ἐκκλησιαστικῆς συμπροσευχῆς, ὥστε νὰ μὴν εἰσερχοῦνται οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, οἱ εὐσεβεῖς, εἰς τὰ κέντρα τὰ Ἐκκλησιαστικὰ τῶν ἀσεβῶν, τῶν ψευδοπροφητῶν, τῶν καινοτόμων καὶ σχισματικῶν ἢ αἰρετικῶν.

Τοῦτο προειδοποιεῖ καὶ ὁ Κύριος λέγων, «...ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, γίνεσθε οὖν φρόνιμοι...».

Ἀλλὰ καὶ δὲ λέγει «προσέχετε ἵνα ὑπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἔσωθεν δὲ εἰς τὴν λύκον ἄρπαγες...» (Ματ. ι' 16).

Διὰ τοῦτο οἱ ἀληθεῖς δοῦλοι τοῦ Κυρίου προτιμοῦν νὰ ὑποστοῦν τὰ πάντα, ὅχι ὅμως ν' ἀκολουθοῦν καὶ νὰ συμπτροσεύχωνται καὶ νὰ ὑποτάσσονται εἰς τοὺς ψευδοπροφῆτας, καὶ οἰκουμειστὰς καὶ καινοτόμους τῶν Ἱερῶν Νόμων καὶ Κανόνων τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τό ένακτήριον σάλπισμα

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

«Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἐνσάρκων Ἀγγέλων καὶ τῶν Γένων Δυνάμεων, ἐπὶ τῇ ἐλευσίᾳ τοῦ Μεσσίας Χριστοῦ, τὸ ένακτήριον σάλπισμα τῆς Μετανοίας ἀναγγέλλει λέγων «στοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ...».

Αὐτὴ ἡ προειδοποίησις εἶναι ἡ Μετανοία, τὴν ὁποῖαν σαλπίζει ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου καὶ τὴν προετοιμασίαν διὰ τὸν Νέον Νόμον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸν ὁποῖον ἔρχεται νὰ διδάξῃ ὁ Μεσσίας Χριστός.

Αὐτὴ ἡ προετοιμασία καὶ ἡ Μετανοία ποὺ ἀλλάζει τὸν Κόσμον μὲ Νέους Νόμους, εἶναι κοσμοσωτήριον σάλπισμα, ἐπειδὴ εἰσάγεται ἡ Πίστις εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς Καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς ἐκάστου εἰς τὸν ἀνακαινίζοντα Νέον Νόμον τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ Πίστις, ὡς στοιχεῖον τῆς Μετανοίας, τὴν ὁποῖαν σαλπίζει ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, σημαίνει νὰ δεχθῶμε τὸν Μεσσία Χριστὸν ὡς Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα καὶ ὡς Βασιλέα τῶν Βασιλέων.

Δι' αὐτὸ καὶ λέγει «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς κύφας λῶσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ...», ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ Εὐαγγελικὴ φράσις κρύπτει ὅλο τὸ ὕψος τῆς Μεγαλειότητος τοῦ Μεσίου Χριστοῦ.

Ἡ Ἀλλαγὴ τῆς Ψυχῆς, ὡς δευτέρον στοιχεῖον τῆς Μετανοίας, τὴν ὁποῖαν σαλπίζει ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, σημαίνει νὰ δεχθῶμε τὸ Πνεῦμα καὶ τὸν Νόμον τὸν ὁποῖον προβάλλει ὁ Μεσσίας Χριστός.

Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Νέου Νόμου, σημαίνει ὑποταγὴ καὶ τιμὴ στὸν Βασιλέα Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἰς ἀνταπόδοσι θέλει βαπτίσει τοὺς δούλους αὐτοῦ, εἰς τὸ ὕδρ καὶ τὴν φλόγα τῆς Χάριτος.

Ὅλα αὐτὰ μαζὶ, εἶναι ἡ Μετανοία τὴν ὁποῖαν κηρύττει ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ὁποία Μετανοία εἶναι τὸ θέμα τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Μετανοία, ὡς Νόμος τῆς Καινῆς Διαθήκης, δὲν σημαίνει μόνον νὰ δεχθῶμε τὸν Μεσσία Χριστό καὶ τὸν Νόμο Αὐτοῦ, ἀλλὰ σημαίνει νὰ ἐφαρμόσωμε εἰς τὴν πράξιν καὶ τὸν Νόμο τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴν θυσίαν Αὐτοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Μετανοίας τὴν ὁποῖαν κηρύττει ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, κρύβει τὴν Λατρείαν πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Μεσσίαν Χριστόν.

Ἡ Λατρεία, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, πρὸς τὸν Μεσσίαν Χριστόν, εἶναι νὰ ποιοῦμε τὸ θέλημά του καὶ τὸν Νόμον του.

Αὐτὴν τὴν Μετανοίαν καὶ τὴν Λατρείαν πρὸς τὸν Κύριον ἐφαρμόζει ἡ Ἐκκλησία του, ἡ Ὁρθοδοξία, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομε ν' ἀκολουθοῦμε πιστά.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐδέχθησαν τὸ σάλπισμα τοῦ Προδρόμου τοῦ Κυρίου καὶ ἐν μετανοίᾳ ἀκολουθοῦν τοὺς Νόμους ποὺ ἐπρόβαλε ὁ Κύριος.

Ὁ θεμελιώδης Νόμος τῆς Ἀγάπης εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του, σημαίνει ν' ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεανθρώπου, τὴν Ὁρθοδοξία, ποὺ πρακτικὰ σημαίνει νὰ δοηθῶμε καὶ νὰ ἐλεῶμε τὸν Λαὸν Του, τὶς Ἐκκλησίες Του, τοὺς ἱερεῖς Του, ὑποτασσόμενοι ὡς πιστοί, εἰς ὅ,τι διακελεύουν καὶ εἰς ὅ,τι προστάσσουν, αἱ Σύνοδοι τῶν Ἀποστόλων τῶν Συνόδων, ἐπειδὴ αὗται εἶναι τ' Ἀνώτατα Δικαστήρια, ὅπου ἐρμήνευσαν πρακτικὰ τὸ Ἅγιον Θέλημα τοῦ Μεσίου Χριστοῦ.

Ἔτσι ὁ Νόμος τῆς Μετανοίας, τὴν ὁποῖαν ἐκήρυξεν ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀρχὴ Νέας Ζωῆς, ἄρχεται ἀπὸ τὴν Ὑπακοή καὶ τὴν Ὑποταγή, ποὺ ἐξ αὐτῶν προέρχεται ἡ Ἐνότης.

Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι σκοπὸν εἶχον τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σύμπνοιαν καὶ τὸν πνευματικὸν συντονισμόν ὅλων τῶν μελῶν Αὐτῆς.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ Πνεῦμα τῶν Συνόδων, εἶναι Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ μὲ τὴν ἐνότητα αἱ Σύνοδοι προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὸν Νόμον τοῦ Μεσίου καὶ τὴν Μετανοία ποὺ σάλπισε ὁ τίμιος ἐν Κυρίῳ Πρόδρομος, πλὴν αἱ Αἱρέσεις καὶ τὰ Σχίσματα, ἀρνήθησαν τὴν Ἀγιότητα τῶν Συνόδων καὶ ἐδασφύμησαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, δι' ὃ καὶ ἐλάχιστοι κριθίσονται.

Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐνότης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ὑπάρχει Μετανοία, δὲν ὑπάρχει ἔργον Ἀγάπης, δὲν ὑπάρχει θυσία, δὲν ὑπάρχει ταπείνωσις, ὑπάρχει μόνον Πολιτικὴ, ὅπως κάνουν τὰ Κράτη, τὰ Ἔθνη, οἱ Λαοί.

Συνεπῶς ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ ἔχωμε ἐνότητα μεταξὺ μας, ὥστε νὰ ἔχωμε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς Ἀγάπης καὶ ἐξ ὅλων τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Μετανοίας.

Διὰ νὰ ἔχωμε ὅμως ἐνότητα, πρέπει ὁ κάθε Λαὸς, γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ, νὰ εὐλογεῖται ἀπὸ τὸν πνευματικὸν πατέρα. Ἐπίσης οἱ ἱερεῖς νὰ εἶναι

Ἡ πανήγυρις τῆς Μονῆς τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Με τὴν χάρι τοῦ φιλανθρώπου Σωτήρος μας ἐπε-
λέσθη καὶ ἐφέτος ἡ πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μα-
τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς. Ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων συνέ-
πεσε ἡμέρα Κυριακὴ (2 Ὀκτωβρίου, ἐ.η.), πράγμα
ποῦ συνετέλεσε νὰ γίνῃ ἡ γιορτὴ μὲ ἐντελὲς ἰδιαί-

ἐνωμένοι μεταξὺ τους καὶ τέλος ὅλοι μαζί νὰ σέβον-
ται καὶ νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἡμῶν Σύνοδον.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἕκαστος Ὀρθόδοξος νὰ ὑπακούῃ
εἰς τοὺς Νόμους τῆς Ἀγίας Γραφῆς, νὰ εἶναι ἐλεή-
μων, εὐσπλαγχνός, νὰ συγχωρῇ ἀπὸ καρδίας καὶ νὰ
εἶναι ταπεινός, εἰς τὸν πλησίον του, σεβόμενος τὸ πνεῦ-
μα τοῦ, τὸ λόγον τοῦ, τὸ ἔργον τοῦ, μὲ ἀληθινὴ καὶ
ἀνυπόκριτη εὐλάβεια.

Ἐκ πάντων τούτων ἄρχεται ἡ Μετάνοια, τὴν ὁ-
ποίαν ἐσάλπισεν ὁ Προδρόμος τοῦ Κυρίου.

τερη λαμπρότητι. Τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν προσκυ-
νητῶν ἦταν πρωταφανὲς στὰ χρονικά τῆς Μονῆς,
παρ' ὅτι τὴν ἴδια ἡμέρα ἔγιναν αἱ Δημοτικαὶ Ἐ-
κλογαί.

Τὴν Κυριακὴ τὴ πρώτη στὴν δεύτερη Θεία Λει-
τουργία ἐλειτούργησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπί-
σκοπος κ.κ. Αὐξάντιος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πει-
ραιῶς κ. Γερόντιος, πλακισούμενοι ἀπὸ τὸν ἅγιο κα-
θηγούμενο Ἀρχιμ. Κυπριανό, τοῦς κληρικοὺς τῆς Μο-
νῆς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιμ. Ματθαῖον Λαγγῆν
καὶ Ἱερομ. Εὐθύμιον Ὀρφανόν. Ἡ ὅλη τάξις τῆς Πα-
νηγύριως ἔγινε σύμφωνα μὲ τὰ μοναστηριακὰ τυπι-
κά, συμπροσευχόμενου πλῆθους εὐλαβῶν Μοναχῶν
καὶ πιστῶν.

Εὐχαριστοῦμε τὸν θαθέων ὅλους — κληρικοὺς καὶ
λαϊκοὺς — αἱ ὅποιοι ἐτίμησαν τοὺς Ἀγίους τῆς Μο-
νῆς μας καὶ εὐχόμεθα ὁλοφύγως νὰ ἐκπληρωθοῦν
πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα αὐτῶν.

(Ι. Μ. Ἀγ. Κ. & Ἰ.)

Κρίσεις και Σχόλια

ΚΑΘΑΡΣΙΣ

Πεζοδρομιακή συζήτηση, φθουροί και καταγγελίες ανευθύνων μη φθάνουν κατά τά νόμια εις τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐπιφέρουν μεγίστην ἠθικὴν βλάβην εἰς τὸν ἱερὸν ἥμῶν Ἀγῶνα καὶ δημιουργοῦν ἐνοχλήν ὅχι μόνον εἰς τοὺς κληρικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς λαϊκούς, ἐφ' ὅσον δὲν διαμαρτύρονται διὰ τὸ θλιβερόν τοῦτο φαινόμενον, ἀδιαφοροῦντες οὕτω διὰ τὴν ὑπόληψιν αὐτῆς τῆς Παναχράντου Ἐκκλησίας τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία αὐτοαποκαλεῖται δικαίως «τῶν Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» ὡς διατηροῦσα ἀλώβητον τὴν ἱερὰν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παράδοσιν, καὶ διὰ νὰ μὴ γινώμεθα θνητὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ἐπενταθῇ ἡ Γυναικὸς καὶ εἰς τὰ ἥθη. Ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἐπιβάλλει τὴν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὰ σεσηπότεα αὐτῆς μέλη εἰς οἰονδήποτε θέσιν καὶ τάξιν ἂν εὐρίσκωνται ταῦτα, καὶ εἰς οἰονδήποτε καθαιρετικόν τῆς ἱερωσύνης παράπτωμα ὑποπεσόντα, «Α' Τιμ. 1—12 καὶ Τίτου Α' 5—10 καὶ οἱ σχετικοὶ ἱεροὶ κανόνες».

Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι διὰ νὰ γίνῃ ἡ κάθαρσις πρέπει νὰ ὑπάρχουν τὰ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Νομοθεσίας τῆς Ἐκκλησίας προβλεπόμενα ἀπλά στοιχεῖα, διὰ τὴν ἐνοχλήν τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὑπεύθυνοι μαρτυρεῖς, ὡς καὶ τὰ κατάλληλα πρὸς ἐκδίκασιν τῶν τοιαύτων πρόσωπα, οὕτως ὥστε, ἐὰν δὲν προκύψῃ τί ἐκ τῆς ἐρευνῆς εἰς βάρος τῶν κατηγορουμένων νὰ ἀποκατασταθῇ δημοσίως ἡ ὑπόληψις των, ὅποτε αὐτομάτως καὶ ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀποκαθίσταται εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς Ὁρθοδόξων.

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Διὰ νὰ ὁργανωθῇ ἡ Ἐκκλησία, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τυγχάνει: α) ὁ σεβασμὸς ἀπὸ ὅλων, κληρικών καὶ λαϊκῶν, τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ (τήρησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων κλπ.), β) ὁ σεβασμὸς τῶν ἀποφάσεων τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας: χρυσοῦς κανὼν «Ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων ρατεῖται» καὶ γ) ἡ δυνατότης τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς με κυρώσεις.

Ἀντιθέτως, ἡ διάβρωσις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἡ κυνικὴ περιφρόνησις τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ αὐθαρεσία πού ἐμπνέεται ἀπὸ νοσηρὰς καταστάσεις, ἀποδιοργανώνουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῆς δίδουν εἰκόνα πλήρους ἀσυναρτηρίας.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΕΣΕΩΝ

Εἰς τὴν ἡμερησίαν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «ΑΚΡΟ ΠΟΛΙΝ» διάβασα τὰ κατωτέρω ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα καὶ μεταφέρω:

«Ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν μαθητρίας, ὑποψηφίας αὐτόχειρος, πού μετάνοισε τὴν τελευταίαν συγγραφὴν καὶ δὲν ἀκολούθησε τὴν φιλίην τῆς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον: «Διαβάξαμε Νίτσε. Ἡ ζωὴ μας δὲν εἶχε καλὸν νόημα, γιατί οἱ γονεῖς μας δὲν μᾶς μάλυναν. Μᾶς ἔδιναν χρήματα, ὅσα θέλαμε καὶ ἡ πολὺ καλὴ ζωὴ πού κάναμε μᾶς κοῦρασε».

Ὅσο ἔξω ἀπὸ τὰ πράγματα βρίσκονται οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι πού πιστεύουν ὅτι τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμα τῆς ἐπιτυχίας στὴ ζωὴ εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐημερείας καὶ τῆς ἀνέσεως παραμελοῦντες νὰ δώσουν στὰ παιδιὰ τους Χριστιανικὴ διαπαιδαγώγησι.

Οἱ καιροὶ οὐ μένετοι

Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ ἄς ἀναλάβουν ἀμέσως τὶς εὐθύνες τους, καὶ ἄς ἐντείνουν τὶς προσπάθειες καὶ τὸν ἀγῶνα τους, νὰ υπερβάλουν ἑαυτοὺς καὶ νὰ ριχτοῦν στὴ μάχην, στὴν εἰρηνικὴν μάχην τῆς ἀγάπης καὶ ἀδελφικότητος, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ προσπάθειαι των θὰ εὐδωκοῦν. Ἄς ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς ἀδιαφορίας, ἄς σιγματίσουμε καὶ ἄς ἀπομονώσουμε τοὺς ἀδίκους ἐπικριτὰς τῶν πάντων, τοὺς συκοφάντας, γιατί ἡ συκοφαντία εἶναι ἔργον δαιμονίων καὶ ἀνάνδρων. Ἄς δώσουμε ὅχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα μιὰ ζωντανὴ μαρτυρίαν ὅτι «Ζεῖ Κύριος» ἀνάμεσά μας. Μόνο μετὰ τὴν πίστιν αὐτὴν σὺς αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος χριστιανικὸς ἀξίος, θὰ δώσουμε σκοπὸ καὶ νόημα στὴ ζωὴν μας καὶ στὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα μας τὴν κατὰ Θεὸν πρόδον.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδοσις πολυτελής. Σελίδες 128 με 60 φωτογραφίες. Περιέχει κατατοπιστικὰ στοιχεῖα διὰ τὰ 43 Μοναστήρια καὶ τὰ 34 Ἡσυχαστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς διὰ κάθε φιλομόναχο πιστόν. Κατάλληλο καὶ γιὰ δῶρον προσφερόμενο σὲ κάθε ἑορτῇ. Τιμὰν χρυσόδετος δραχμὲς 150. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸ ἀεροπ. Δολλάρια 10 ἢ μάρκα 15. Γράψατε: Ἀρχιμ. Καλλιόπιον Π. Γιαννακούλπουλον, Γαλαξείδιον 14 Πειραιεύς (Τηλ. 49.18.997).

Εὐχαριστηρίον

Καθήμεν καὶ ὑποχρέωσιν θεωρούμεν ὅπως θερμὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἑνορίαν τοῦ ἐν Δράμᾳ ἱεροῦ καὶ Ἁγίων Τριῶν Ἱερχῶν διὰ τὴν ἐκ θρησκευτικῆς καὶ ἀγωνιστικῆς ἀλληλεγγύης προσφοράν της ἐκ 3.000 δραχ. διὰ ἐνίσχυσίν μας κατὰ τὰ πρόσφατα ἐγκαινία τοῦ ἐν Κομοτινῇ Ἱεροῦ Συνοδικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακο-λυτρίας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΑΡΧΑΔΙΟΣ ΣΤ. ΝΤΑΡΕΛΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Ἀναυοίνωσις

Ἀθήναι τῇ 3) 16 Νοεμβρίου 1978

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Κάνιγρος 32) μετὰ θαυμάτης πικρίας ἀνέγνω εἰς δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι, καθηγημένοι κληρικοὶ αὐτῆς γίνονται δεκτοὶ ἀκωλύτως, μετὰ τὴν καθάρισιν αὐτῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Δι' ὃ ἀπορρίπτουσα τὴν ὅλως ταύτην ἀνεδαφικὴν κατηγορίαν δηλοῖ ὑπευθύνως ὅτι ΟΥΔΕΝ ΑΝΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΟΥΤΟΥ.

Διότι ἐνιοὶ κληρικοὶ τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας, προσελθόντες, διὰ λόγους καὶ μόνον συνειδήσεως εἰς τὰς τάξεις τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Παραβολῆς, προσεκόμισαν CARTA BIANCA (ΚΑΘΑΡΑ ΧΑΡΤΙΑ), ἦτοι, ΛΕΥΚΑ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ, διὰ τῶν ὁποίων καὶ προσελήφθησαν, ἀδιάφορον ἂν ἐξ ὕστερου ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία πληροφορηθεῖσα τοῦτο, «ἐφεῦρεν» λόγους ἵνα στηρίξῃ τὴν καθάρισιν αὐτῶν.

ΟΥΔΕΙΣ ποτὲ μετὰ τὴν καθάρισιν αὐτοῦ προσελήφθη κληρικὸς καὶ προκαλεῖται πᾶς τις, καλόπιστος καὶ ἀπροκατάληπτος, νὰ καταγγεῖλῃ ὑπευθύνως καὶ ἐπωνύμως, τίνες οἱ μετὰ τὴν καθάρισιν αὐτῶν προσελήφθητες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ., Ἑλλάδος.

Δέον ὅπως ληφθῇ ὅτ' ὅσιν ὅτι, σφετεριστικῇ τῇ τρόπῳ αὐτοαποκαλοῦνται «παλαισημερολογίται» τινὲς ἀδέσποτοι καὶ αὐτοχειροτόνητοι ρασοφόροι, ἐν τῇ Ἀττικῇ λεκανοπεδίῳ, λημνιζόμενοι ἀνεξελέγκτως τοὺς

ἀφελεῖς καὶ εὐπίστους χριστιανούς.

Οἱ κληρικοὶ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διακρίνονται ὡς φέροντες εἰδικὰς ἐκκλησιαστικὰς ταυτότητας ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σεμνότητα καὶ ὑποδειγματικὴν αὐτῶν βιωτὴν πρὸ πάντων δέ, διὰ τὴν ἄψογον κατὰ Θεὸν Ἱερωσύνην αὐτῶν.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ὁ κάτωθι ὑποστημιούμενος, ποιούμεαι ἐδαφίαίαν τὴν μετὰ δακρύων μετάνοιαν, αἰτούμενος συγγνώμην παρὰ πάντων τῶν σκανδαλισθέντων, διότι ἀντὶ τῆς ὀρθῆς καὶ ἐμπρεπούσης Δογματικῆς λέξεως, ἐξ ἀδελφίας μου καὶ ΜΟΝΟΝ, ἔγραφα τὸ Τρίτον Πρόσωπον τῆς Μῆς, Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, ὡς Τρίτον Σκέλος, ἐνθ' ὅθι νὰ ὀνομάσω Αὐτὸ —ὡς τοῦτο πράττω, ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων, μετὰ θαυμάτης εὐλαθείας — ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ, Πνεῦμα Ἅγιον, Κύριον, Ζωοποιόν καὶ ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΔΑΜΑΚΗΣ

Ὁδὸς Γ. Κονδύλη 22 — Νίκαια

Σ.Σ.: Ὁ τοῖς πᾶσιν συμπαθὴς καὶ παρὰ πάντων ἐκτιμώμενος διὰ τὴν ἐγνωσμένην γνησίαν αὐτοῦ Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἐνθερμὸς ἀγωνιστής, κ. Νικόλαος Ἀδαμάκης ἀκαταπόνητος συνεργάτης καὶ συναντιλήπτωρ τῆς ἀγωνιζομένης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐξ ἀδελφίας αὐτοῦ (καὶ ΜΟΝΟΝ) ὡς καὶ ὁ ἴδιος τονίζει, παρενέβαλεν εἰς δημοσίευσμά του λέξιν ἀκατάλληλον, ἀναφερομένην εἰς Ἐν ἐκ τῶν Τριῶν Παναγίων Προσώπων τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω εἰλικρινῇ αὐτοῦ δηλώσιν, ΠΑΡΕΛΑΒΕΙ πᾶσα περαιτέρωδὲρ αὐτοῦ συνηγορία, διότι «τοῦ ἰδίου λαλοῦντος καὶ βῶντος ἐν μετάνοιᾳ, ἀποκαθίσταται ὁ πταίσας», κατὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Χρυσόστομον,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρουσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προσρίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)